Jeus hun kamer uit. Het is bar, Jeus, ook al vindt je het bij vader
en moeder heerlijk, je trapt je er zelf uit. Zie het en je weet het!
Crisje denkt reeds in slaap, dat is nu dromen, maar die gedachten
krijgt ze van Jeus. En dan weet ze, Jeus moet hier vandaan
of er gebeuren ongelukken.
Johan en Bernard gaan naar boven, hij en Gerrit krijgen de bedstee
en dan kunnen ze voorlopig weer vooruit. Morgen krijgt
de Lange het van haar te horen. Ook Onze Lieve Heer weet het!
Kinderen krijgen is een genade. Maar waarom krijgt de éne
moeder er zoveel en een andere niet één? Is dat niet vreemd?
Kinderen krijgen is een zegen. Is dat zo, Crisje? Maar waarom?
Crisje, eens zal Jeus je antwoord geven op al deze vragen. En
dat antwoord is dan voor deze wereld, voor al de mensen.
Vooral voor de mensen die willen weten waarvoor ze op aarde
leven en waarom ze „moeder" zijn! En dat is toch wel iets bijzonders,
Crisje, waar of niet? De Lange staat er niet voor open,
maar ook hij komt eens tot dit vragen stellen. Waar hij dan leeft
doet er niet toe, eens komt het, Crisje. Maar er is nog veel meer.
Waarom schenkt Onze Lieve Heer aan verlangende moeders
geen kinderen? Hoeveel moeders zijn er niet, Crisje, die gaarne
moeder willen zijn, maar er is iets, dat hun deze genade ontzegd.
En waarom zijn er moeders, Crisje, die hun eigen kinderen dooddrukken,
omdat ze moeder zijn geworden en het niet willen?
Ook die vragen zal Jeus eens beantwoorden! Door mij en door
een ander, Crisje, ik, die hij als José heeft leren kennen! Ik ben
een vriend van Jeus, Crisje, maar een onzichtbare, straks zal de
wereld ook ons leren kennen.
Ik ben oud en jong, Crisje. Jeus ziet mij als José, voor jou ben ik
heel oud en heb verstand van alles. Ik leef in die heilige stilte en
ik ken het „Voorhof" van Onze Lieve Heer heel goed. Maar ik
wacht op het ogenblik, dat ik mag beginnen. Eigenlijk, lieve
Crisje, zijn wij al begonnen, ook dat van Deut is iets, waardoor
wij zijn leven bespelen. Kijk maar naar zijn „Harp" dan weet je
wat wij kunnen en wat hij later heeft te doen voor Onze Lieve
Heer.
Doe hem thans uit je omgeving, Crisje, dat slaapwandelen be246
hoort nu tot het verleden, ook daarvoor zorgden wij! Slaap nu!
Morgen is het weer vroeg dag en jij hebt al je krachten
nodig. Maar je hebt gelijk, ook nu is het weer een jongen, maar
een meisje krijg je ook en dat kind heet dan: Maria naar je
grootmoeder, is het niet zo?
Dag, Crisje? Het leven gaat verder! Morgen zie je Jeus weer
anders. In een week, Crisje, leert hij voor jaren en er gebeurt
niks!

Toen vervloekte hij de meesters en schreide als een
klein kind over zijn leed en geestelijke verlamming. Hij zei tot
mij: „Zie je, Venry, in dit leven ben ik lam. Hun krachten kunnen
mij zelfs in deze wereld bereiken. Het is nog niet genoeg,
183
dat ik daar mank ga, ook hier lossen die krachten niet op en dat
is juist het verschrikkelijke. Kun je nu begrijpen, Venry, dat het
mij mijn adem afsluit? Mijn weerstand wordt op die wijze gebroken.
Hiertegen kan ik niets doen; een hoogere macht moet
mij helpen. Ik moet mij thans wel overgeven, of ik wil of niet,
want zij zijn met z'n zevenen. Het gif doodt mij geestelijk en
lichamelijk en ik ben daarvan geen seconde vrij. Ik zal nogmaals
opstijgen en het je duidelijk laten zien, zoodat je weet, dat zij
ons allen vernietigen. Of de Goden dit kunnen aanvaarden? Is
mijn gebed soms het geprevel van een onbewuste? Maar ik zal
nu geen vragen stellen, beste vriend, want ik zie hulp."
Dectar's pogingen werden echter gesmoord. Toen hij een vijftal
meters van de aarde verwijderd was, stiet hij pijnlijke geluiden
uit en plofte naar de aarde terug. De krachten van de meesters
hadden hem tijdelijk geheel verlamd. Dan barstte hij in woede
uit, zoodat het schuim op zijn lippen stond. Dit vond ik zeer
merkwaardig, want wij leefden nu als geestelijke wezens en dit
verschijnsel behoorde bij het stoffelijke lichaam. Toch zag ik ook
hierin niets veranderd en begreep daardoor het één-zijn van
geestes- en stoflichaam. Een koord verbond beide lichamen en
dat koord bracht dit verschijnsel tot hem. Toen hij weer wat
rustiger geworden was, zei hij tot mij: „Als ik krachtiger was,
Venry, dan zou ik hen allen, zooals zij het bij Astor hebben gedaan,
blind maken. Ik zou hun stemorganen verlammen, zoodat
zij geen woord meer konden spreken, of hun bloed vergiftigen
en zij vol met puisten kwamen, zooals mijn arme zieken, die echter
niemand kwaad doen. Al deze demonen zijn niet waard dat
zij gaven bezitten; zij gebruiken ze nergens anders voor dan om
ons allen in de ellende te storten."
Dectar zette zich op den rand van zijn rustbed en naast zijn eigen
stoflichaam neer en ging verder: „Zij noemen zich meesters,
Venry, doch het zijn meesters in het kwaad. Nu kan ik naar mijn

eigen lichaam zien, zie jij ook die duisternis daarin? Kun je zien, dat mijn linkerhelft verlamd is? En dat mijn arme hart zwakker klopt als ik weerstand bied en dat mij dan de adem wordt afgesloten? Is dat de Goden dienen? Is mijn haat dan zoo onnatuur-

184

lijk, Venry? Ik bezit groote gaven, ja, zelfs de groote vleugelen en die heb ik van de Goden ontvangen, doch zij maken mij kapot. Maar je ziet het nu, hoe afschuwelijk de meesters zijn. Deze Tempel is vervloekt, ook zij, die hier regeeren, vervloekt zijn zij allen, die de Godin besmetten en haar Liefde bezoedelen. Kunnen de Goden hen dan niet blind maken? Mogen zij voortgaan, beste Venry, met ons allen te vernietigen? Waarvoor bezitten zij die macht? Maar ik weet het, mij is een andere kracht gegeven en **daardoor redde ik mijn eigen leven.** Ik moet dus heel dankbaar zijn. Die in deze wereld leven, beste Venry, en het licht zien, bezitten allen de groote vleugelen, want zij zweven in deze ruimte. Maar al die demonen bezitten alléén de duisternis en daarbij alle ziekten der aarde en dat vergalt hun het leven, dat eeuwen duurt. Zie je, beste Venry, dat alles heb ik gezien en daarom bleef ik mijzelf. Doch mijn haat bleef in mij. Ik kan hen allen vervloeken.”

„Je moet rustig blijven, Dectar, of je maakt de meesters wakker. Ik beloof je alles te zullen doen, maar je moet jezelf blijven, je ziet toch, dat het nu niet mogelijk is?”

„Toch heb ik allen moed, Venry, maar soms ben ik heel kwaad en dan vergeet ik mijzelf. Dan komt die haat omhoog en vervloek ik hen allen. Maar ik wordt beter, is ’t niet, Venry?”

„Je kunt daarop vertrouwen, Dectar.”

Wij volgden nu samen de werking van deze magische kracht en kwamen overeen, dat ik hem na de duisternis zou helpen. Dectar begreep mij volkomen, toen ik hem verklaarde, hoe het mogelijk was hem daarvan vrij te maken. Dan vertelde ik hem van mijn belevenissen. Hij zei: „Zie je, Venry, hoe groot je gaven zijn? Heb ik het je niet gezegd? Wij allen kunnen dat niet.”

Terwijl Dectar tot mij sprak, geschiedde er met mij iets wonderbaarlijks. Hij keek naar mij en vroeg: „Ga je nu in het verleden terug, Venry? Ik zal afwachten.”

„Heb je het kunnen voelen, Dectar?”

„Ja, Venry, je verandering is opmerkelijk en natuurlijk, ik ken dat verschijnsel.”

Toen sloeg Dectar zijn oogen neer, boog zijn hoofd en wachtte

185

af. Nu hij voelde dat ik niet sprak, vroeg hij: „Ach, mijn beste Venry, kun je het mij vergeven? Mag ik den meester iets vragen?”

Ik knikte hem toe, dat het mogelijk was en hij vroeg: „Is het vorige bewustzijn in je gekomen, Venry?”

DE PSYCHISCHE TRANCE

Jeus heeft schilder- en tekenbenodigdheden gekocht, in opdracht van zijn meester. Ik word een kunstschilder, zegt hij tegen de Wienerin, ’n echte schilder, ja, je gelooft het zeker niet, maar dat gebeurt. En

dat wonder gebeurde ook, Jeus heeft zijn eerste tekeningen reeds ontvangen.
Ze zijn vreemd, ziet Jeus, zijn eerste tekeningen, maar hij heeft ze.
Een ornament tekenaar uit de zestiende eeuw manifesteerde zich en
die maakte die dingen. Het is iemand, die wapens tekende in die tijd.
Die persoonlijkheid maakte gebruik van zijn hand en meer gebeurde
er niet. Het tekenen geschiedde bewust, Jeus bleef bij z'n volle verstand,
hij kon het volgen en dat vond hij nog het leukste van alles.
Alleen wanneer hij z'n vrije dag heeft komt hij er toe en is het mogelijk,
omdat de jongens aan de garage hem toch maar uitjouwen, want
ze begrijpen het niet. Voor Jeus is het geweldig. Heeft hij nachtdienst,
en is hij alleen in het kantoortje, ook dat is nu weer zo'n wonder, dan
is de tekenaar er ook, hij weet hem te vinden, dat altijd weer voor hem
een machtige belevenis is, het is iets met ruimtelijke vleugelen, immers,
het schijnt nu, dat de mens achter zijn kist overal de weg weet en waar
het om gaat, in de eerste plaats wéét waar zich zijn geliefden bevinden.
Ze vinden hem overal, weet Jeus, waar hij ook is, daar kan hij tevens
zijn meester zien en dat maakt hem altijd weer gelukkig.
Zie je hem tekenen, dat hoogst interessant is, denk je toch, dat hij zelf
bezig is. Maar een andere persoonlijkheid heeft zijn hand in beslag genomen.
Die zet onfeilbaar zo'n getekende vaas in elkaar, zo'n wapen.
Het zijn ingewikkelde dingen, alleen door **ornamenten** opgebouwd. Je
ziet er bloemen en vogelmotieven in, ragfijn is het werk en hij, Jeus,
kan dat niet! En dat gebeurt met zwarte conté potloden. Hij laat er
nu zijn sigaretje voor liggen, want hij kan zich geen grote uitgaven
permiteren en moeder de vrouw kan het ook niet missen. Zoveel wordt
er nu niet verdiend, het bezit van een eigen garage kent hij nu, wat je
vandaag verdient wordt morgen kapot gereden. Hij heeft met ongelukken
niet te maken, omdat hij achter het stuur denkt en gezicht
heeft voor de weg en het verkeer, Jeus is een kunstenaar achter het
stuur, hij zou geld kunnen verdienen als coureur, hij heeft het gevoel
ervoor. Precies als voor het voetballen, hij denkt en heeft gevoel voor
alles, nietwaar, als je gevoel hebt dan ben je rijk en zo is het! Het is
wel gek, aan voetballen heeft hij geen seconde meer gedacht, hij heeft
174
er geen tijd meer voor!
Maar in hem is heel iets anders gekomen. In hem leeft thans ruimtelijk
gevoel, hij is met een meester in contact gekomen en men wil van zijn
leven een schilder maken en dat is heel iets anders dan voetballen. Dat
hij een ander mens wordt, begrijpt hij, want dat zie je aan alles. Hij is
ouder geworden, zijn eerste reis met zijn meester in die wereld was
enorm. Ja zeker, de eerste dagen heeft hij in stilte beleefd, het heeft
hem van binnen even geslagen, de macht van deze wijsheid was het,die
hem toonde, wat wil je en vanzelfsprekend vroeg, denk hierover na!
En Jeus heeft alles nabeleefd, telkens keerde hij tot zijn te grote emoties
terug, omarmde Crisje en Miets, sprak met de Lange en kon na
enige dagen uitroepen: wereld, mensheid, wat wil je toch?

„Hoe komt u aan al deze wijsheid, Moeder?” Maar zij gaf ook nu geen antwoord en ging verder:
„Door je Vader werd ik geopend, Venry, ook jou zal men openen.”
Opnieuw wachtte zij een oogenblik en zei:
„Zal je met niemand over hetgeen ik vertelde, spreken, Venry?”
„Ik beloof het u plechtig, Moeder. Kunt u mij iets van mijn opvoeding vertellen, Moeder?”
„Meester Dectar zal je leeren, aan hem kan je je toevertrouwen. Wat je nu weet, heb je van mij en je Vader en van jezelf. Maar in de tuinen van je Vader leeft de natuurlijke wijsheid, waarvan je den oorsprong zal zien en wellicht mag beleven.”
„U heeft niet gewild, dat ik leerde, Moeder?”
„Toen je geboren werd, lieve Venry, was mijn Moeder, die reeds lang achter den sluier leeft, bij mij. Zij bracht mij geestelijke bloemen en zei:
„Alléén in de tuinen van Ardaty ligt het geheim des levens.”
Ik begreep mijn Moeder en zij vervolgde:
„Op je voorhoofd, lieve Venry, rust de ster van ons huis. En zij, die dit symbool van wijsheid bezitten, zullen verkondigen, waarheen wij gaan en hoe de dingen geschapen zijn. Zij zullen zien, hoe ons leven is, na dit leven. Zij kennen het geheim, waarom de vogels jubelen en de bloemen licht uitstralen. Vele wonderen mogen zij aanschouwen, omdat zij zien en de groote vleugelen hebben ontvangen.”
Ik nam haar beide handen in de mijne en kuste haar innig. Dat wij uiteen zouden gaan, wist ik reeds geruimen tij d. Daarom nam ik mij voor, nog veel met haar te praten.
Mijn Vader trad binnen en had voor mijn Moeder bloemen medegebracht, waaronder een bloem van zeldzame schoonheid, die hij „de liefde” noemde en die hij den naam van mijn Moeder had gegeven. Voor mij vruchten. Mijn moeder dankte hem en een innige liefde overstraalde hun leven.
Na het middagmaal bleven wij nog langen tijd bijeen en sprak Moeder met mij. Daarna wandelden wij samen in de tuinen en bewonderden, hetgeen mijn Vader gekweekt en aan den bodem onttrokken had. Wij aanvaardden de schoonheid van het leven op

Zie je dat
dan niet? Weet je dan werkelijk niets af van al deze machtige zaken?
En toen, je gelooft het niet, voelde hij zich reeds als een Prins zo rijk en wist hij voor zichzelf en zijn Wienerin, door Goddelijke liefde worden wij gedragen. En... hij weet ook, zijn jeugd was geweldig, enorm, wie heeft dit mogen beleven? Waarheid is'het, hij barstte van binnen, van geluk, van liefde, van eerbied voor Casje, zijn meester.
Dag en nacht heeft hij gemédideerd; gedacht, alles opnieuw gevolgd, elke voetstap heeft hij in zich opgenomen, afgemaakt, volkomen ondergaan, ja gelooft het gerust, meermalen zat hij op zijn Citroen te belken. Wie hem heeft mogen volgen, zag dat gebelk, maar Jeus zei niet waarom. Toen iemand het zag en hem vroeg: waarom lopen je de tranen over de wangen, zei hij: ik barst van geluk. Toen hij dacht, dat die man iets voelde voor de Goddelijke werkelijkheid, wist hij het meteen, en kon hij z'n mond sluiten, achter z'n rug werd hij uitgelachen. Maar ook toen dacht Jeus: wie het laatst lacht, lacht het best! Die man en allen die het niet kunnen geloven, ook al staan zij er met hun neus boven op, moeten dan maar ongelovig blijven, armoedig en armetierig, zielloos, onbewust, totdat „Hein" voor hen komt, eerst dan weten ze het. Dit neemt géén mens hem af, voor geen mens gaat hij op zij, hij weet het, God gaf hem een ruimtelijk contact, het weerzien voor eeuwig! Het is wel gek, de mensen aanvaarden wel de rotzooi, ziet hij, voor machtige zaken staan ze niet open en nu zijn het kuddedieren! Men wist zeker dat hij ebnstig dacht en men voelde tevens zeker, dat hij bijna gereed was met zichzelf, want toen begon men ineens te tekenen en was dat een nieuwe openbaring voor hem zelf.
Toen wist Jeus, dat hij iets bijzonders bezat. De eerste tekeningen

door Goddelijke liefde
worden wij gedragen

Meester vind het geweldig als hij mag geloven

Het zijn ingewikkelde dingen, alleen door **ornamenten** opgebouwd. Je ziet er bloemen en vogelmotieven in, ragfijn is het werk en hij, Jeus, kan dat niet! En dat gebeurt met zwarte conté potloden.

Ragfijn betekent letterlijk "zo fijn als rag" (spinnenweb), wat uiterst dun, fijn of delicaat inhoudt. Het wordt gebruikt om materialen, structuren of details te beschrijven die bijna doorzichtig of zeer precies zijn, zoals "een ragfijn web" of "ragfijne onderscheidingen". [1, 2]

Kenmerken en gebruik:

- **Betekenis:** Bijzonder fijn, delicaat, dun.
- **Synoniemen:** Haarfijn, delicaat, teer, subtiel.
- **Voorbeelden:** "De dauw lag als een glinsterende, ragfijne deken over het gras" of "ragfijn gesneden garnituur". [1, 2, 3]
  Daarnaast is 'Ragfijn' ook de naam van een Development & Support bedrijf. [1]

- Ragfijn - 2 definities - Encyclo
  Afbreekpatroon: rag·fijn 1) bijzonder fijn Voorbeeld: `De dauw lag als een glinsterende, ragfijne deken over het gras. ` 2) tweede...

The Fuehrer returns to his people. He is received like a half-god, and so are his helpers. Flowers are raining down upon the Fuehrer, upon him whose hands are soiled with the blood of thousands of his countrymen, of men, women, of the children and the aged. He is received as nobody has ever been received before on Earth; full of respect and admiration the people are looking up to him. They do not see, however,

* About this blessed work you may read in my book "Through the Trenches to Eternal Life" which was also conceived through the Other Side,

the threatening shadow which is following him. It is the final defeat which is following his footsteps.

He does not know what it is that is following him, but he takes fright. And this fright is not leaving him, not even for

a second, no matter how much he tries to shake it off. Providence is with him, she is guiding him, he thinks by himself, and he raises his head up and rejoices in the cheers of his people. Again he assures himself that he knows what he wants and that he is doing the right thing. This war shall prove it. Did he not throw over even France within a few short weeks? Who shall be able to resist him?

And this is what his people are thinking. They are cheering even louder than before the war. They know now for sure that England shall be beaten. At long last it has come to pass. Nobody in Germany has any more doubts; the Fuehrer is furnishing the proof. This genius is invincible, God has sent this man to them, God is with them.

And it really seems to be so. But the masters from the Other Side know better. It is their aim to let Hitler have one victory after the other. Through this he is bringing the nations towards Israel and at the same time exhausting himself. Behind the screens, invisible to any one, the masters are following their plans step by step and they are seeing to it that everything is going well.

TTie peoples of Israel are suffering hard blows. Many of them are already beaten by the Germans and the English have already been driven head over heels out of France. But also this had to happen. There is still not yet enough of the will to victory in Israel, she is underestimating Germany. The spiritual fire, however, grows through these defeats and Israel is stimulated to the right kind of effort; suddenly she sees that she has been underestimating the powers of the heathenly nations. She sees now that she may not rest until the beast with the nine heads has been slain.

* This is the game of the masters which is being played with the future of the nations as the stake. The masters are

unafraid, although they know that the game is "for kcepn," for the existence of the peoples of Israel, for the happiness and peace of all mankind. And the masters know that they have the support of the Divine "All," of Christ. They arc serving God.

It looks as if Hitler had an extraordinary chance for victory, but nobody knows that he is now only winning through the aid of the masters who are giving him what they think is necessary; and, although the indications are favorable for Hider, the historians shall tell a different story, namely that God, not Hitler is going to win this war, God, and with Him all mankind.

Moses, too, is on Earth, taking a strong hand in the guidance of Israel. He is at work completing the task for which he once has offered his life, he and the other prophets. They are following the abominable events on Earth which, having been mentioned already in the Bible, are expected since many ages ago. As souls of cosmic conscience they are standing

by Israel which includes all those who are following
Christ and God. They are also standing near the scourge of
Mankind and they know how he is feeling and what he is
thinking. And Moses pities the poor man whose desire for
power will result in the destruction of the wonders of the
twentieth century.
While the Fuehrer is using his time to make new military
plans, the masters are acting. They shall make the word in
the Bible come true which says: "I shall set the heathens
against each other." Germany and Russia are still bound together
by treaty, but their **friendship** shall not last much
longer.. Mankind shall witness that Germany will attack
Russia.
Then God's laws are working on the earthly events and
directing them. God shall aid Israel and not the heathens. As
the heathens are exhausting themselves in their fight for life
or death, Israel sees her opportunity to restore her power and
to make herself strong.
200 TODAY

„Zo is het goed, Jozef" ... komt er. En dan spelt het kruishout:
„U bent fout, fout, fout!"
Dat is alles. Ze weten niet waar het eigenlijk om gaat, alleen de dame zelf weet het. Maar Jeus leest in gesloten brieven. De avond valt en de dame mokt, ziet hij, maar dat moet zij weten. Ze zijn nog niet van hem af. Hij zal er morgen met Mevr. G over praten. En de volgende morgen stuift hij er heen. Hij vraagt haar op haar leven af:
„Mevrouw, wist u gisteren avond iets van haar brief af?"
„Néén, Jozef, waarom vraag je dat?"
„Werkelijk niet? Wist u niets? Wist u niet wat daar in stond?"
„Néén, ik zweer het je, Jozef."
„Dan zal ik het u zeggen. Ze vroeg: was Jozef in trance verleden week? Want zij werd op haar vingers getikt en dat neemt deze dame niet. Ze twijfelt, niet? Zij wil niet vooruit, zij is hoogmoedig, en niet geschikt voor deze zittingen, dat leven denkt alleen maar aan zichzelf. Meester Cesarino gaf mij deze bewijzen, ik zag in de ruimte het woord en haar vraag, maar gunde haar dit bewijs niet eens."
„Dat is een gemene streek, Jozef. Néén, dat wist ik niet."
„Zo is het, mevrouw, een vuile streek is het. Maar ik zeg u, indien u er wel iets van geweten had, dan zag u mij hier niet meer terug, U werd dan hartelijk bedankt, ik laat mij hier niet behuichelen, dat kunt u haar vertellen. U moet haar zeggen wat zij in haar brief geschreven heeft, het zal haar iets anders vertellen en wellicht helpt het om haar hoofd tot het menselijke en ruimtelijke buigen te dwingen. Ik ben zuiver, dame, maar ik wil met haar drukte, haar stand en welvaart niets te maken hebben. Ik ben haar slaaf nog niet, nu zij voor vijftien gulden een tekening heeft gekocht, ook dat kunt u haar vertellen. En — de droedels!"
„Wat is dat, Jozef?"
„Dat weet ik niet, mevrouw, wellicht weet zij het."
Mevr. G heeft het lage van haar geestelijke zuster vastgesteld en Jeus geeft haar nog:
„Dacht u, dat de meesters mij helpen bedriegen? Dacht u, dat zij mij niet van mijn stoel hadden getimmerd, indien ik onzin verkocht? Ik zag het, mevrouw, meester Cesarino liet mij haar vraag zien en dat doet hij niet, als ik fout ben, lieg of bedrieg!"
„Je hebt gelijk, Jozef. Het is waarheid."
„Dan wordt u bedankt en gaan wij verder."
Er wordt in gesloten brieven gelezen, maar de mens is er niet toe
234
IHI
in staat, mocht u aan telepathie denken, om gouden letters in de

ruimte te toveren als het antwoord op de vraag, daaraan dacht géén mens! Ook Jeus niet, doch hij zag het en kreeg dit tafereel door de meesters te zien. Ja, Madame W, verkoop uw onzin maar in Hongarije, wij hebben u in Holland niet nodig. Verkoop uw kletspraat ginds maar, Jeus ziet beter èn bewuster! De spiritualisten zoeken het buiten het land. Toen kwam een Engelse om alles weer goed te maken, te redden wat er te redden viel, doch toen ook zij haar fouten kreeg te aanvaarden, wisten zij het niet, die hoofden van deze club en heette het voor velen: allemaal bedrog, eigen gedachten, dood is dood! Ze staan aan de kant van de Baronesse uit Nijmegen; lariekoek is het, weet Jeus, ze denken gaven te bezitten, maar die zijn er niet. Afblijven met je vingers als je deze zaken niet vertegenwoordigen kunt, je houdt de geestelijke ontwikkeling voor deze mensheid maar tegen. „Keert ook • niet tot een „Groot Gevleugelde" terug om hem te vertellen dat je achter de kist gelukkig bent, wanneer u op aarde de bewijzen hebt verwaarloosd," is het antwoord van de meesters! Socrates had u niets anders gezegd! Ook hem hebt ge gebroken voor de aarde, niet voor zijn leven achter de kist. Ook Jeus zal die gifbekertjes leegdrinken, maar hij weet tevens, hij dient voor een heel andere tijd en bewustwording, zover krijgen ze hem niet meer.

Enkele dagen later komt er tot Jeus: „Kom even naar Arnhem, wij hebben u hier nodig, wij hebben van u gehoord."

„Mag ik, meester?"

„Néén, Jeus, wij doen dat anders. Telefoneer maar en dan stellen wij door het stemgeluid de diagnose."

Dat gebeurt, Jeus praat met de zieke, ineens roept hij: „stop maar, u moet geopereerd worden, u zit vol met galsteen."

Ze nemen die man op, hij wordt geopereerd, de dokter vraagt: „Wie heeft u hierheen gestuurd. Het was juist op tijd. Wie?"

Ja, wat nu. Vertel op, wie was het. Wij hebben de dokter verteld, dat vader galstenen heeft. Maar wie het ons zei, dokter? Dat is Jozef Rulof uit den Haag. En er valt nu:

„Daartoe is hij alleen in staat, ik heb van hem gehoord. Mijn collega's vertelden het mij."

Soms uit Leiden dokter? Hebben ze iets overgehouden van Jeus? Een wonder is het! Juist, dokter, stelt u eens een diagnose door de menselijke stem te beluisteren? Dat kan alleen een meester en meester Alcar kan dat, Jeus niet, hij weet dat en buigt zijn klein menselijk hoofd

235

voor zijn meesters.

Maar, de moeite waard, is het niet zo? Dit is nu de kroon voor Jeus, hij krijgt thans iets anders te horen. Meester Alcar gaf hèm het vertrouwen én het weten, dat hij nu de garage mag verlaten en Jeus heeft dat vertrouwen volkomen. Dat zijn fundamenten voor de toekomst, lieve Crisje, hij gaat thans uit die rommel, hij is voor heel iets anders geschikt. Rustigjes hebben de meesters hem zover gebracht. En thans verder!

Jeus krijgt het kostbare bericht van zijn meester, dat hij uit de garage kan vertrekken, met het „Internationaal Congres" in den Haag van de

Spiritualisten, vestigt hij zich als genezer, maar heeft meteen een tentoonstelling. Lady Conan Doyle krijgt twee tekeningen van hem, en men weet het al, hij is een bijzondere kracht, de Amerikanen willen hem naar de overkant slepen. Jeus lacht, want dat ligt allemaal in handen van zijn meester. Hij is de duiventil, zoals Mevr. G haar woning noemt, waar zoveel mensen in en uit vliegen, uitgevlogen, hij krijgt thans een andere taak van de meesters, hij gaat nu hogerop. Het is het einde van zijn gescharrel op straat, hij zegt de kar vaarwel, en met geen cent in zijn zak komt hij thuis.

„Ik ben daar weggelopen, voor goed weggelopen. Ik heb de jongens alles maar laten houden, de meester zei het ook.”

„Wat heb je gedaan?”

„Ik moet genezen, de mensen komen nu tot mij en daar mag ik iets voor vragen. Volgende week heb ik zeventien patiënten.”

Ja, wat kun je daar nu tegen inbrengen. Niks! En ik moet straks boeken schrijven, trouwens, ik ben er al aan begonnen, ook al heeft dat nog niets te betekenen. Meester Alcar zegt, dat de garagetijd voorbij is. En de Wienerin kan hier niet tegenop, zij ziet immers niet wat hij ziet en hij hoort. Maar ja, het is me nogal wat. Zal wel goed zijn, „maar, Jeus, weet je dat allemaal wel zeker.” „Ik weet het, maak je niet ongerust en dat geld van de garage kunnen ze mij toch niet geven, ze hebben het niet eens.” Wat doe je dan? Dan ben je al blij dat je er uit bent, waar of niet? Maar zestien honderd gulden is tien millioen voor Jeus en de Wienerin. Jeus loopt maar weg, hij heeft het verstand ervoor gekregen, tevens de wijsheid. Eindelijk zij wij zover, Casje, dat heeft dertig jaar geduurd. Dertig lange jaren heb je aan Jeus gewerkt, maar je zult van zijn leven plezier hebben. En thans verder.

Ze bewonderen zijn schilderijen, hij krijgt geld in handen en kan even vooruit, hij verkoopt stukken. Is dat eventjes wat?

236

Aan de nieuwe dageraad is te zien, dat God een „Groot Gevleugelde” naar de aarde heeft gestuurd, maar dat ziet de mensheid nog niet. De enkelen die het kunnen weten, zien het nog niet, ook al krijgen zij de bewijzen van Jeus, maar dat komt nog. Immers, van ’n chauffeur kun je dat toch niet verwachten. Maar in den Haag leeft een profeet, hij kwam echter uit de Gelderse Achterhoek en zal zich mettertijd manifesteren. Hij praat plat, doch hij is een „ziener” van ongekende grootheid en kracht... wereld!! Of ook voor hem de haan driemaal zal kraaien, dat gelooft géén mens achter de kist!

Adios, schone tijd, .een eerlijke streep er onder. Wij zijn er lekker doorgekomen, Crisje. Hoera... moe’der, ik wod ’n dokter en ’n boe’keschriever... maor ik bun al ’n echte schilder geworre! En dat is allemaal voor Crisje! Voor Jan Lemmekus, zijn Anneke en Mina! Je gelooft het niet, maar hij is uit zijn eigen garage weggelopen! Zo’n vertrouwen heeft Jeus van moeder Crisje, wereld, mensen... doe het hem maar na! Waar zo’n stoffelijke stoel al niet goed voor is. Door zo’n ding te beleven kom je verder in het leven, maar dan heb je een Casje nodig en een meester Alcar om je te laten vliegen of je bent zelf bezig en nu kom je géén stap vooruit. Nu heeft Bennad gelijk en ben

je waarlijk hadstikke gek. Je bent nu mens en ’n mens op eigen kracht is „niks” ... elke hoogmoed breekt je, maar iedere inspiratie boven je eigen dak, komt regelrecht van Onze Lieve Heer tot je leven en bewustzijn. Is dat niet zo, Edison? Socrates? Dante? Kom gerust op, wij hebben je iets te leren... doch ook wij kregen het!
De gevoelens in Jeus zeggen hem, alles is goed! En dat goede bedriegt je nooit! Eerlijk is eerlijk — Jeus kan er nu alles van vertellen!